

K zamyšlení

Jsem přesvědčen, že možnost co nejnáročnějšího vzdělání na Karlově univerzitě v každém oboru na Univerzitě přednášeném je v zájmu každého občana naší republiky. ‚K zamyšlení‘ je určeno těm, kdo jsou téhož přesvědčení.

Na pana Jirsu, ředitele ÚFaRu, jsem se obrátil s následující žádostí: „Včera jsem dal na svou webovou stránku www.juliuostomin.org dvě stati: 'Platonova obrana idejí v dialogu *Parmenides*' a 'Platon a Dionysios'. Jsou k nalezení pod kolonkou TEXTY V ČEŠTINĚ. V obou těchto statích přináším nový pohled na Platona; stati jsou tedy po výtce diskusního charakteru. Obracím se na Vás proto se žádostí, abyste mi umožnil tyto dvě stati na ÚFaRu k diskusi přednést. Bylo by skvělé, kdybyste Vy sám nebo jiný odborník na Platona mému podání Platona oponoval.“

Pan Jirsa promptně odpověděl: „Děkuji za Vaši nabídku, ale rozhodl jsem se ji nevyužít.“
Panu Jirsovi jsem odepsal: „Mohu Vás požádat, abyste své rozhodnutí zdůvodnil?“

Uvedené stati jsou výsledkem mé usilovné práce posledního roku; dílčí výsledky jsem zveřejňoval v angličtině na svém blogu. Svým způsobem jsou však tyto stati výsledkem takřka čtyřiceti let mého studia Platona. Se základní myšlenkou – že je třeba vzít vážně Platonovo ujišťování o tom, že diskuse vedená v dialogu *Parmenides* mezi mladičkým Sokratem, Zenonem, a velmi starým Parmenidem je ve své podstatě autentická – jsem totiž přišel již ve své 'Vzpomínce na Patočku' z roku 1977 (též k otevření na mé webové stránce).

Proto jsem paní docentce Mirjam Friedové, děkance Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, napsal: „Mohla byste požádat pana Jirsu o zdůvodnění jeho rozhodnutí?“

Paní děkanka odpověděla: „Děkan do záležitostí jednotlivých ústavů nezasahuje, a rozhodně už ne v tom, jaké nabídky k prezentaci mají či nemají přijímat a proč. Taková rozhodnutí jsou zcela v kompetenci ředitelů akademických pracovišť.“

S panem Jirsou mě pojí zájem o etiku. Pan Jirsa v tomto semestru přednáší následující kurzy: ‚Etika a politická filozofie‘, ‚Political philosophy of Central European dissidence‘, ‚Summer School in Ethics‘.

Pokud si dobře pamatuji, svou diplomovou práci jsem nazval ‚Úvod k vědeckému zkoumání morální oblasti‘. Vedoucím mé diplomní práce byl Milan Machovec, jako oponenta jsem si zvolil Jana Patočku. Nemýlím-li se, bylo to v roce 1965. Jak jsme s Milanem na Patočku čekali, prošel kolem nás Karel Mácha, který oponoval jinému Milanovu kandidátovi. Jak kolem nás procházel, procedil mezi zuby: „Milane, jak se mohlo stát, že tomu člověku (Patočkovi) bylo dovoleno překročit práh této budovy.“ – To jenom na dokreslení té doby.

V centru mé diplomní práce byl princip odpovědnosti a povinnost skládat ze svých rozhodnutí a ze svého jednání účty jak před sebou samým a vůči sobě samému, tak i před těmi a vůči těm, koho se rozhodnutí a jednání toho kterého člověka týká. Myslil jsem to vážně, otázku obhajoby mé diplomní práce nevyjímaje. S Janem Patočkou jsem se seznámil v rámci mé práce redaktora filozofie v Nakladatelství ČSAV. Patočka na Filozofickou fakultu patřil, proto jsem Milanu Machovcovi řekl, že svou práci budu obhajovat jen v případě, že Patočka bude mým oponentem. Milan věděl, že to myslím vážně; Patočkovu oponenturu prosadil.

Podíváte-li se na mou webovou stránku, zjistíte, že se Platonem a Aristotelem a celou tou kulturní oblastí starověkého Řecka zabývám řadu let. I naprostý laik, přečte-li si stati, které jsem panu Jirsovi nabídl, uvidí, že v nich přináším zcela nový obraz na Platona. Já chápu, že je svým způsobem ‚nefér‘ chtít po filozofech na Ústavu filozofie a religionistiky FF UK, kteří mají tolik jiné práce, starat se o granty, o stipendijní pobyty v zahraničí, o emaily, o svou kariéru, aby se střetli v otevřené diskusi nad Platonem a Aristotelem s někým, kdo se mohl těm věcem soustředěně věnovat takřka padesát let. Je

však fér vůči studentům Univerzity Karlovy vzít jim možnost takového diskusního střetu, stát se jeho svědky a účastnit se ho?